

Portfolio

[tekst] Ton Hendriks

Duizend Ogen van Marielle van Uitert is een compilatie van tien jaar fotografie van oorlogen en conflicten. “Het gaat over alle soorten van geweld, van huiselijk geweld, bendegeweld tot staatsgeweld en uiteindelijk beland je bij de vluchtelingen. Ik heb niet alleen oorlogen gefotografeerd, maar ook vrouwen in Bangladesh die zoutzuur over zich heen kregen. Het gaat mij om vormen van geweld en onderdrukking.”



Marielle van Uitert

Duizend Ogen

Marielle van Uitert

Ze ligt roerloos op de grond met een bebloed gezicht. Haar linkeroog lijkt opgemaakt, maar blijkt blauw te zijn van een klap. Haar blouse is omhooggetrokken en om haar handen zit een papieren zak van de forensische politie. Door de bloedige dood heen zien we de frisse schoonheid van een jonge vrouw die nog vol levensverwachting was en te vroeg aan haar einde is gekomen. Het is Tatiana Rivera uit El Salvador en Marielle van Uitert heeft haar gefotografeerd toen zij mee was op patrouille. “Wij gingen mee met de medewerkers van de forensische opsporingsdienst. We hadden al twee lijken achter in de auto liggen en waren op weg naar het volgende slachtoffer. Dat bleek een jonge vrouw te zijn. Tatiana was getuige van een moord en de benedeleden waren bang dat zij zou gaan praten en hebben haar toen ook vermoord. Zo gaat dat continu in El Salvador.”

De aangrijpende foto van Tatiana publiceerde Van Uitert eerst in zwart-wit en zij won er de Zilveren Camera mee. In haar nieuwe boek *Duizend Ogen* verschijnt de foto alsnog in kleur waardoor het beeld nog aangrijpender wordt. Het harde beeld dringt door het netvlies heen en wordt een emotioneel momentum.

VERHALEN

Het boek bevat behalve fotografie uit landen als Colombia, Mali, Gaza, Oekraïne en Syrië ook veel teksten geschreven door de journalisten met wie Van Uitert reisde, maar ook teksten van haarzelf. Van Uitert wil laten zien waarom vluchtelingen hier naartoe komen. Het zijn persoonlijke belevenissen, zoals de ontvoering in Aleppo. Sommige teksten zijn bloedstollend: “Een enorme knal, zwart, stof, puim, glas, asfalt... Ik staar als aan de grond genageld naar de opengereten lichamen en plassen bloed.” De foto's blijven echter de ankers van het verhaal. Zij moeten de kijker ontroeren. “Ik wil dat mensen door mijn foto's anders naar de wereld gaan kijken. Ik wil het menselijke gezicht achter de drama's tonen. Daarom zoek

ik persoonlijke verhalen zodat je humane werkelijkheid achter de statistieken gaat zien. Uiteindelijk hoop ik dat ik door mijn werk kan bijdragen aan het verminderen van de polarisatie.”

Oorlogsfotografie is geen ongevaarlijk beroep, maar Van Uitert heeft zich in haar werk niet door angst laten leiden. “Na Syrië heb ik wel een paar maanden gedacht om ermee te stoppen, maar toen ik genezen was van een mortieraanslag in Aleppo begon het weer te kriebelen. Ik kan wel vanaf mijn bank naar de televisie kijken, maar ik wil het zelf beleven. Ik wil die mensen in de ogen kijken. Die onafhankelijke verhalen moet ik zelf maken. Natuurlijk heb ik angst gehad, zoals in Gaza waar de bommen voor onze neus neervielen. Dat was afschuwelijk, maar je hebt een verantwoordelijkheid om de gebeurtenissen te laten zien. En het fotografische beeld is daarbij een heel krachtig medium.”

Oorlogen en conflicten blijven vaak abstract. We horen over grote aantallen doden, maar als publiek raken we immuun voor het wereldnieuws. Dit rechtvaardigt voor Van Uitert haar fotografie: “Daarom vind ik ons werk juist zo belangrijk. Soms moet je harde beelden brengen om mensen wakker te schudden. Daarom maakte ik de foto van Tatiana die in koelen bloede op straat is geëxecuteerd. Die foto vertelt het verhaal over het bendegeweld. Ik word nog steeds emotioneel van dit beeld. Toen ik de foto maakte, stond haar moeder een eindje verderop. Zij vond het belangrijk dat ik deze beelden maakte. Daarom heb ik ook de begrafenissen gefotografeerd. Door de emotionele ingang via Tatiana kan ik het eindeloze geweld aan de kaak stellen. In El Salvador vallen dagelijks enorm veel doden, ik heb zo veel lijken gezien, maar dat kun je slechts laten zien via het verhaal van één persoon. Nu krijgen de slachtoffers een gezicht en anders blijven ze anoniem.” ←

www.paralleluniversum.nl



© Marielle van Uitert



© Marielle van Uitert



© Marielle van Uitert



© Marielle van Uitert



© Marielle van Uitert



© Marielle van Uitert



© Marielle van Uitert



© Marielle van Uitert



© Marielle van Uitert



© Marielle van Uitert



© Marielle van Uitert



© Marielle van Uitert



© Marielle van Uitert